

KULGEMA, TAGASI PÖÖRDUMA, ÜLES TÕUSMA

Inimolendi kulgemine muutub ilmselgeks kui ta seda meenutab.

Elu kulgemine saab ilmseks kui... jätame maha jälgi, tegusid, elluviimisi...

Kuid kõik see jääb... **minevikku**... Kulgemine jätkub, peadpöörivalt, tuleviku poole, üle praeguste hetkete kivide ja kändude.

Ning tuleb välja, et võime märgata, kuidas... mõned mineviku jäljed on seadnud ja seavad tingimusi olevikule ja... tulevikule, tekitades neile isegi takistusi.

Ning sellepärast vajame me teatud mõttes “tagasipöördumist!”... nende momentide või nende hetkete... või nende situatsioonide juurde, millede jälg jäi meisse enam sisse graveerituna ning tingis meie liikumise defekti, meie aeglust või liigset kiirustamist...

Ja sellepärast me mäletame. Ning selle mälestusega rändame me tavaliselt – teoreetiliselt- minevikku. Kuid... see ei ole päris tõsi! See ei ole päris tõsi, sest see, kes rändab mineviku suunas, avastamaks oma mälestustes takistusi, tõkestusi, mis jätkavad tingimuste seadmist tänaselgi päeval, ei ole **seesama**, kes kannatas pahameelest, karistusest, hirmust jäetud jälje all... Midagi sellesarnast.

Visualiseerime minevikku oleviku-tuleviku perspektiiviga.

Kui tunneme, et... iga kord kui teeme vigu või eksimusi, siis saame karistada... on lihtne tagasi pöörduda selle idee juurde ja näha end koolis, kodus, templis, kus meid on tuliselt teavitatud, et me saame karistada –kaasaarvatud igavese tulega- “**kui me ei järgi**”... seadusi, norme, moraali ja veel palju muud...

Ning tuleb välja, et seda jälge ... -üks veel lisaks- võime me tunnetada ka olevikus. Oletatavasti on need jäljed juba kustutatud tõusu ja mõõna poolt, ja on hoopiski uusi!

Tõsi. On uusi, kuid... enamikul juhtudel tingitud vanade poolt.

Pöördudes tagasi nende hetkete, momentide juurde, sellesse aega, nüüd kui me teeme seda juba oleviku teadvusega, **peame** me neid **lahendama**... mitte enam “selle aja” teadvusega. Sest “selles ajal” ei olnud meil piisavalt võimekust nende jälgede kustutamiseks. Nüüd, teoreetiliselt, küll. Kuid tehkem seda “käesoleva hetke” instrumentidega; “käesoleva hetke” võimekusega. Ning, kindlapeale, avastades, et Looming mitte ei karista, vaid hoopiski edutab meid, ning hirm kaob. “Hirm Jumala ees!”. Lõpetame tema ees hirmu tundmise ning lõpetame meid Jumala poolt jälitamise tundmise.

Äkki me hoopiski avastame, et meid jälitavad teised! On võimalik.

Sellisest vaatenurgast tundub kõik lihtne. Ei ole! Kuid, kahtluseta, on see lihtsam abinõu kui “pöörduda tagasi” “selle aja” mentalideedi ja kriteeriumiga ning soovida lahendada seda konflikti “selle aja” mentaliteedi ja vahenditega.

Meie kulgemine on... nagu tuule kulg: iga kord liigub see erinevaid... teid pidi. Ei korda ennast.

Kui me oleme Jumaliku päritoluga hingus, siis sarnased oleme tuulele. Ning meie kulgemine peab alati olema elegantne, voolav; helisev... vahel, ja teistel puhkudel pehme briis. Elegantsed!

Ning jah; kipub juhtuma, tavatsetakse öelda: *“Mulle jäi **“sellest”**... märk külge...”*. *“Ja kuna ta oli oma lapsepõlves väga mõjutatud selle poolt... siis see õigustab...”*.

On tunda, et ta ei ole tuttav merega. On tunda, et ta ei ole jalutanud piki randa ega näinud kuidas tema jäljed kustuvad. Ning ta on jäänud kinni... ühte savist vormi.

On võimalik –ning tuleb- pöörduda tagasi, et... niisutada seda jälge ning see lahustada; teha sellest... tühi tasand, pehme pind, mõradeta, lõhedeta, teravate servadeta. Ning samal hetkel tunne me end... uuenenuna!

Samal ajal kui me kulgeme –ja olukordadest tingituna “pöördume tagasi”, näiliselt- see kulgemine on “tagasipöördumine” Eksistentsi suunas. Reis selle tuleviku poole..., mis on seotud iga olendi **saabumise** konfabulatsiooniga. Sellepärast rõhutataksegi eriliselt tuleviku mälestust!

See “suur” tagasipöördumine... on “ülestõusmise” ekvivalent.

Kui meile esitletakse ülestõusmise vihjeid, kujutlusi... siis otsekohe tajume, et enam ei olda sama... kui oldi vaid “olevikus, kohal”. Samuti ei olda enam sama kui takerduti, mindi ja tuld minevikust. Ka tuleviku spekulatsioon mitte.

See on juba teistsugune vibratsioon, mis elu valdab... ning mis antakse ja mis toimub kui ei ole mineviku tõkkeid, kui ei ole kehtivaid võlgu; kui ei ole enam midagi peita, säilitada, kaitsta...: kui tegelikult ollakse... ning kerge briis tõukab meid ning me liigume ühele või teisele poole; kui ei ole vaja ellujäämise nimel valetada!; kui ei ole vaja fabritseerida tahtlikult mingit maailma, arenemise, käsutamise ja... iseseisvumise jaoks.

Jah. Kui need jooned –ja teised- on elavad, nendeni jõutakse!, siis... “tõuseme me üles”. See, mis meid hoidis kustutatute jälgede ummikus, see, mis meid kinni hoidis, seda ei ole enam. Nüüd libiseme Jumalikku Teerada pidi ja paiskume sügavikkudesse, ilma hirmuta! Läheneme tundmatutele kõrgustele.

Kas, juhuslikult, meie rakud ei uuene? Kas nad ei taasta juba täideviidut, mis on lõpetatud... ning lootusrikas õitseb?

Kuid sellel juhul “ülestõusnu” ei paljunda ega korda enam seda sama, vaid siseneb teise... “transfigureerunud”... profiili.

Oleme ilmutusliku oraakli alguses..., mis räägib meile “tagasipöördumisest”, mis räägib meile “ülestõusmisest”. See tähendab, et tingimused selle toimumiseks on soodsad.

Seepärast, ei ole enda kordamise, korruptiivsest, stagneerunust läbiimbumise; kohta, kust me tulime...tagasipöördumise aeg. Ei! Läheme. Alati läheme. Ning kui läheme adekvaatselt, vabaneme me ... õpitust! Sest uus... taastab katkematult oma jõu.

Ülestõusnuna, siin, olend muutub tõeliselt... loominguliseks. Ta on vaba möödunu köidikutest, ilma kinnihoidvate takistuste, tõketeta. On "Jumala kätes".

Ning see kõik on veel üks elu peatükkidest, mida tavaliselt ei kasutata, mida ei rakendata. Selle üle spekulieritakse, ja...

Ollakse nii ankurdunud!, nagu laev, mis... püsib veepinnal, kuid kunagi ei ole sadamast lahkunud.

Ilma aja ja ruumita, elu protsess, "ülestõusnu", muutub **Surematuks**; voolavaks Jumalikuks sulamiks, mille... ekvivalent on elu kulgemises.
